

Tábitha¹, - és Tálitá² - kúmi³

Köszöntés: „Mert a szegény nem lesz végképpen elfelejtve, a nyomorultak reménye semvész el örökre.” Zsoltár 9:19.

Énekek: Zsolt 23: 1; 2; 166; 338: 1-2 és 4.

Még beszélt, amikor megérkeztek a zsinagóga előljárójának házához ezzel az üzenettel: Leányod meghalt, miért fárasztanád tovább a Mestert? Jézus pedig, ahogy hallotta azt, amit mondtak, így szólt a zsinagóga előljárójához: Ne félj, csak higgy! És senkinek sem engedte, hogy vele menjen, csak Péternek, Jakabnak és Jánosnak, Jakab testvérének. Amikor megérkeztek a zsinagóga előljárójának házához, és látta a zűrzavart, a sok siránkozót és jajgatót, bement, és így szólt hozzájuk: Miért zajongtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem csak alszik. De azok kinevették. Ő pedig mindenkit kiküldött, maga mellé vette a gyermek apját és anyját és a vele levőket, és bement oda, ahol a gyermek feküdt. Majd megfogva a gyermek kezét, azt mondta neki: „**Tálitá⁴, kúmi!**”, amely azt jelenti: „Leányka, neked mondom, kelj föl!” A leányka azonnal fölkel és járt, mert tizenkét éves volt már. Azok pedig szinte magukon kívül voltak a csodálkozástól. De ő szigorúan megparancsolta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja, majd azt mondta, hogy adjanak a leánykának enni. Márk 5:35-43.

„Az egyháznak tehát egész Júdeában, Galileában és Samáriában békessége volt; az Úr félelmében épültek és jártak, és a Szentlélek vigasztalása által számban gyarapodtak. Péter pedig, amikor mindnyájukat körbelátogatta, a Liddában lakó szentekhez is eljutott. Talált ott egy Éneász nevű embert, aki nyolc esztendeje ágyhoz kötött béna volt. Péter azt mondta neki: Éneász, Jézus Krisztus meggyógyít téged, kelj föl, vesd be magad az ágyadat! És azonnal felkelt. A Liddában és Sáronban lakók mind látták őt, és megtértek az Úrhoz. Joppében pedig volt egy nőtanítvány – név szerint Tábitha⁵, amely azt jelenti: Dorkász, azaz zerge –, aki sok jót tett, és alamizsnát osztogatott. De éppen azokban a napokban megbetegedett, és meghalt, majd miután megmosták, kiterítették a felső szobában. Mivel Lidda Joppéhez közel volt, a tanítványok, akik meghallották, hogy ott van Péter, elküldtek hozzá két férfit, és arra kérték, hogy késedelem nélkül jöjjön át hozzájuk. Péter felkelt, és velük ment. Ahogy odaért, felvezették a felső szobába, az özvegyasszonyok pedig mind elébe álltak, és sírva mutogatták neki azokat a ruhákat és ingeket, amelyeket Dorkász készített, amíg velük volt. Péter pedig mindenkit kiküldött, majd térdre esve imádkozott, és a holttest felé fordulva azt mondta: Tábitha, kelj fel! Az pedig felnyitotta a szemét, és Pétert meglátva felült. Ő pedig kezet nyújtva neki talpra segítette, majd beszólította a szenteket és az özvegyasszonyokat, és élve eléjük állította. Ennek egész Joppében elterjedt a híre, és sokan hittek az Úrban.” ApCsel 9:31-42.

Bevezetésképpen jónak és helyénvalónak gondolom itt és most megemlíteni, hogy 121 évvel ezelőtt ugyan erről a helyről, milyen alkalom és összefüggésében hangzott el „Tábitha” neve.

1900. január 14-én tehát, gyülekezetünk (akkor) új orgonájának avatóünnepélyén a 74. dicséret két első versének eléneklése után Jákói Pál hajmáskéri lelkész, egyházmegyei tanügyi bizottsági elnök az úrasztala mellé állt és megható hasonlatokban párhuzamot vont a joppebeli Thábitha és az áldozatkész vörösberényi özvegy (Héring Istvánné, született Kovács Zsófia testvérünk) között, egyenként reá mutatva és megnevezve a (templomrenoválása ügyében) tett áldozatokat. Szónoki lendülettel előadott szép beszédével nagy hatást ért el s végül méltatta az orgonát. S miután buzgó imádsággal az örökkévaló oltalmába ajánlotta a neve magasztalására készült díszes művet: felhívta a felkért szakértőt az orgona megszólaltatására. Ekkor Kurucz István

litéri tanító valóban művészi praecisítással játszani kezdett azon egy gyönyörű, az összes hangokat tökéletes összhangba hozó praeludiumot s látni lehetett az örömkönnyeit a szemekben.

Orgona kísérettel énekeltük a (90) CL. zsoltárt; 2-ik vers elhangzása után Csonka Ferenc helyi lelkész a szószékbe ment és a (90) CL. zsoltár 1. 3. 4. 5. versei felett elmélkedvén, meghatva mutatott rá az egyház nagy jóltevőjére, s igen helyesen állította például az áldozatkészségben. „Az egyház megragadta az alkalmat, írta Thuri Etele egyháztörténész, - hogy méltó ünnepélyt tartson az adakozásban el nem fáradt Thábita cselekedeteinek a gyülekezetben való hirdetésére, mert a mit ez a kegyes özvegy asszony cselekedett, azt még a házak tetejéről is prédikálni kell ebben az anyagias korban.”⁶

Igaz, meg kell kérdeznünk, hogy mi ez a 121 évvel ezelőtti generális templomfelújítási áldozat, és az orgonaépítési kis apróság ahhoz képest, hogy Joppében a Szentlélek munkája által feltámadt a halálból Tábita és vele együtt megújult a joppéi gyülekezet is? Megmondom! Kovács Zsófia Krisztus iránti adakozásban bebizonyított szeretete nélkül ma itt, az I-II világháborút és a szocializmusnak nevezett kommunizmus pusztításai után, itt Vörösberényben, már rég nem lenne Istennek semmilyen gyülekezete. Igen a te apró áldozatodat és a mi jelentéktelen kis szeretetünket az Úr beszámítja akkor, amikor úgy dönt, hogy megtart, vagy kimozdítva a helyéből eltöröl egy gyülekezetet!

Szeretett testvéreim! 2021. anyák napjának úrnapiján erről a Tábita nevű szent életű asszonyról és a köréje csoportosuló asszonyokról szól a bibliai textus, az alap Ige. Ők, a megnevezettek, mindnyájan a szeretet izzásában éltek. Szerették Krisztust és az Ő anyaszentegyházát!

Hallottuk, hogy amíg Damaszkuszban háborúsága volt az Isten népének, mert Saulus öldökléstől lihegve üldözte az anyaszentegyházát, ugyanakkor Júdeában, Galieában és Samáriában békessége⁷ azaz, hogy sálom⁸-ja volt a Krisztus egyházának.

Szentlélek kezdettől fogva mondja a gyülekezetnek, hogy Istentől „mindennek rendelt ideje [van], és ideje [van] az ég alatt minden akaratnak (Préd 3:1)”, így rendelt ideje van annak az Istentől való békességnek is, amelyben Krisztus egyháza gyarapszik és épül, és amely növekedést Isten az Ő minden értelmet felülmúló kegyelmének gazdagságával művel. Amikor tehát azt az áldást halljuk a mi Urunktól, hogy „az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban (Fil 4:7)”, akkor lényegében benne azért a kegyelemért kiáltunk, amelyben, és amely által Isten olyan hatalommal munkálkodik a gyülekezetben, hogy az a szeretet lángjában izzva, jelektől és csodáktól kísérve, az Úr békéjében vigasztalódjon és növekedjen.

Az apostoli egyházban a Krisztus első gyülekezete minden nap zörgetett az Isten ajtaján ezzel a könyörgéssel. E gyülekezetnek az Isten tetszése szerinti gyarapodásért mondott könyörgésnek egy részlete így maradt reánk:

„Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet, a te kezedet kinyújtván gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által.” Apcs 4:29-30.

Az üldözött egyház meghallgatott könyörgése tehát ez az értelemmel felfoghatatlan béke és áldás, mely egyáltalán nem valami magától értetődő természetes dolog, mint amiről a reklám azt papolja, hogy „mert te megérdemled!” Nem, határozottan nem, ellenkezőleg ez a békesség a Krisztusban köztünk lévő természetfeletti élet maga, ami nem belőlünk van és nem tőlünk való. Ez a keresztyén nép „**mennyégben**”⁹ való földi állapota az igaz szeretetben.

A *mennyég* szerint kegyelmi állapotunk nem jelenti azt, hogy nem betegszünk meg és a betegség következtében nem halunk meg; mindkettő megtörténhet, amiképpen ez a Joppében élő Tábitával is megtörtént. A *mennyég* állapotában lévő joppéi gyülekezetnek főleg az asszony tanítványai nem tudtak megbékélni e betegség okozta halállal, és még a gyászukban is képtelenek voltak az Úrhoz engedni Tábitát, akiben megtestesült a képmutatás nélküli, hamisíthatatlan igaz szolgáló szeretet. Magatartásukból arra következtethetünk, hogy Tábita betegágya mellett a halállal szembesülve és általa lesújtva az életéért és a meggyógyulásáért könyörögtek, Tábita mégis meghalt, ahogy egykor a Jézus barátja, a betániai Lázár. Vajon ekkor mit érezhettek azok az Isten előtt álló tanítványok, mire gondoltak, milyen hitvallással könyörögtek és vigasztalták egymást? Hallották-e vajon Jézus Krisztust ezt mondani nekik: „Ne félj, csak higgy!”?

Nem tudjuk, mert Lukács nem írta ezt le, amit viszont tudunk az az, hogy beteljesült a Szentlélek Zsolt 9: 19 versének ígérete, hogy „a szegény nem lesz végképpen elfelejtve, a nyomorultak reménye sem vész el örökre.”

Az Úr akkor és ott úgy váltotta be ezt a szeretteinek tett ígérését, hogy ennek a szomorú halálesetnek az idején Péter apostol éppen a nyáját látogatta és Liddában, Joppé közelében volt, így sürgetve a gyászoló tanítványokhoz hívták, aminek ő engedelmeskedett is.

Amiképpen egykor Jézus ment a Lázár sírjához az öt gyászoló gyülekezeten keresztül, úgy lépett be Péter a Tábitát szertő közösség ragaszkodó szeretetén, hálaadásain és könnyein keresztül abba az emeleti szobába, ahol Tábita feküdt. Az apostol valóságosan megfürdött a Tábita iránti hála -, a - hit és ragaszkodó-szeretet könny-fürdőjében amire letérdelhetett mellette az Úr trónja előtt. Nem tudjuk, hogy Péter mit imádkozott, hogy miként békítette ki a mennyei Atya akaratát a joppéi gyülekezet akaratával, majd pedig e szeretetközösséggel egybefonódott saját akaratát az Isten akaratával és tette azt a mindenható Úr kezébe, csak azt tudjuk, hogy szeretett Mestere, Jézus lábnyomába lépve, amiképpen egykor Ő szólt és mondta azt a Jairus házában annak a kislánynak, hogy „*Tábita kú-mi*” (Márk 5: 40), ő most az Úr szavával szinte azonos hangzással, de ugyanazon tartalommal azt kéri, hogy „*Tábita kú-mi!*” azaz „Tábita, kelj fel” (ApCsel 9: 40) és jöjj vissza közénk! Tábita ekkor kinyitotta a szemét és megismerve Pétert felült. Bizony, akkor és ott így vigasztalta meg Szentlélek a sírókat, ugyanakkor a tökéletes vigasztalásnak ezzel a csodájával hívta és gyűjtötte magához az üdvözülteket, gyarapította a gyülekezetet!

Akkor így történt, de mi történik velünk itt és most, amikor egy vírusnak nevezett gyilkos képében érzékeljük a halál állandósult jelenlétét, és úgy érezzük, hogy sötét árnyékának a völgyében járunk? Hová illant a *mennyégi* állapotunk, vajon megtaláljuk-e még magunkban az igaz szeretet bármilyen életjelét? Miként valljuk meg e mostani próbáink közt a hitünket, gyakoroljuk az önzetlen igaz szeretetet? Milyen reménységgel kiáltunk és könyörgünk? Miképpen vigasztal az Úr és építi fel az Ő egyházát itt Vörösberényben? Tehát hogyan vigasztal meg az Úr a mai egyházi közösségeinkben?

Amiképpen kezdettől fogva és mindig, úgy most is egyetlen vigasztalásunk a mi Kősziklánk, Urunk Jézus Krisztus, aki azt mondta, hogy velünk van minden nap a világ végezetéig (Mt 28: 20), és azt, hogy ne félj csak higgy!

Dávid maga is az Úrnak éppen ezt a velünk való jelenlétét vallotta meg a Zsolt 23: 4-ben, amikor így szól:

„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak¹⁰ engem.” Zsolt 23:4.

Terelő bot és vessző az a nyomorúság, amit naponta testünkben érzünk, amelyet Jó Pásztorunk és mindörökké vigasztaló Urunk tart a kezében! Hova terel hát? Íme a válasz:

„Hogy megnyugtasson, füves legelőre és csendes vizekhez terelget **engem**, hogy pedig lelkemet¹ megvidámítsa, az igazság ösvényeire fordít², hogy ott vezessen **engem** az ő nevéért.” Zsolt 23: 2-3.

Testvéreim, ma és most sincs más útja az igaz vigasztalásnak, a maradandó reménységnek és ezt a világot legyőző igaz bizalomnak, mint az, hogy bennünket terelő Pásztorunkként halljuk, érezzük és lássuk Jézus Krisztust, a mi Urunkat, aki mindig és mindenhol velünk van! Vissza kell hát fordulnunk a vigasztalásnak erre a keskeny és egyetlen ösvényére! Bárcsak megadatna most ez nekünk!

Most pedig összefoglalásképpen ismételjük meg és foglaljuk össze, hogy milyen isteni és emberi lépésekre volt szükség ahhoz, hogy a Vigasztaló Lélek a legcsodálatosabb vigasztalásban részesítse Krisztus Urunk joppéi eme keskeny úton járó gyülekezetét?

1. Kegyelemben és hitben a *mennyég* állapotában lenni.
2. Kitartóan és minden nap könyörögni az Isten gyülekezetén megnyugvó áldásért, a közösséget összetartó és tetteiben élő szeretetért. (Imádságaink általános kerete). Hittel és reménységgel egy akarattal segítségért és az életért kiáltani, hogy Krisztus csodákkal kísért erővel munkálkodjon közöttük, vigasztaljon és gyarapítson. (Imádságaink speciális kerete).
3. Az így kiimádkozott szeretet leleményes tettekben való életre hívása, véghezvitele és megvalósítása!
4. A bajba, a betegségbe, a halálba oda kellett hívniuk Pétert. A nyájnak az apostoli vezér juhára¹³ is szükség volt, akinek a Lélek a prófétáláson és a gyógyításon felül még a jelek és csodatételek ajándékát¹⁴ is megadta. Akkor és ott Péter volt a feltámadt Jézus hangja, arca és keze!
5. Péter szívének és akaratának egybe kellett fonódnia feltámadott Úra lényével és a joppéi közösség szívével és akaratával. Így lett e három egybefonódott akarat egyetlen egy akarat, a mennyei Atya akarata.
6. Szükség volt arra is, hogy Péter Jézus Krisztussal eggyé válva könyörögjön és az Úr hangjával és szavával mondja azt, hogy „**Tábita kú-mi!**”
7. Végül és talán elsősorban arra volt szükség, hogy mindenkiben tudatosuljon, hogy a *mennyég-létben* minden egyes történést maga Krisztus Jézus cselekszi és viszi véghez! Ő maga az, aki akár nyolcévű tehetetlen fekvés (Apcs 9:33), vagy akár egy napi kiterített (Apcs 9:37) és felravatalozott állapot után is a talpunkra állít, a feltámadáskor pedig mindenképpen!

Úgy gondolom, hogy próbáink közepette vágyjuk és szeretnénk Krisztus Urunknak ezt a csodálatos jelenlétét. Szeretnénk, ha megemlékezne rólunk és nem hagyná örökre elveszni éltető reménységünket. Amennyiben ez valódi akarat bennünk, akkor mi is emlékezünk meg Ő róla és tegyünk meg mindent azért, hogy tudatosítsuk magunkkal a *mennyég* kegyelmi állapotát és tegyünk meg mindent azért, hogy Ő benne maradjunk, azaz, hogy a szeretetben maradjunk, amiképpen ezt János apostol maga is tanítja:

„Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet. Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.” 1Ján 4:7-9.

Ez a szeretet nem más, mint a szeretet Istene köztünk és bennünk testet öltő hosszútűró, kegyes; nem irigykedő, nem kérkedő, fel nem fuvalkodó, nem hivalkodó, éktelenül nem cselekvő, nem a maga hasznát kereső, haragra nem gerjedő, a rosszat fel nem róvó, a hamisságnak nem örülő, de az igazsággal együtt örülő, a mindent elfedező, mindent elhívó, mindent remélő és mindent eltűrő soha el nem fogyó szeretete (1Kor 13:4-8)!

Kérjünk és kiáltsunk segítségért! Gyakoroljuk a betegeink feletti könyörgést (Jak 5:15)!¹⁵ Törekedjünk arra a szeretet közösségre, amelyben a hívők szíve, lelke és akarata is egy! Esedezzünk Istennek olyan szolgáljéért, akinek szíve egy a Jó Pásztor szívével, de aki maga is egy példány a nyájból. Soha ne tévesszük figyelmünk elől, hogy Urunk az Atya Isten jobbján teljhatalommal és szüntelenül uralkodik, bármi törtéjen is velünk ebben a nyomorúságos testünkben!

Bárcsak olyan lányokkal, hajadonokkal, nőekkel, édesanyákkal és asszonyokkal lenne tele a gyülekezetünk, mint amilyen maga Tábita és a barátai, vagy a keresztyén testvérei voltak! Bárcsak olyan férfiakkal lenne tele a gyülekezetünk, akik a Tábitához hasonló nőkhöz méltók és érett férfiaként nőnek fel bármely Krisztus követő feladatukhoz! Ámen.

Áldás: „A ti szelídlelkűségetek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! Semmi miatt ne aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt. Filippi 4: 5-6. Továbbá, testvéreim, azokról gondolkozzatok, amik igazak, amik tisztességesek, amik igazságosak, amik tiszták, amik szeretetreméltók, amik jó hírűek, ha van valami erényes, és ha van valami dicséretes, (...) azokat cselekedjétek, és a békesség Istene veletek lesz. Filippi 4: 8-9. Az Istennek békessége pedig, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban (Filippi 4: 7) Ámen.

Jegyzetek:

¹ צַבִּיָּה (cəbivijáh) 1) nőstény gazella Etimológia: nőnemű főnév (nomen femininum) a H6643-ból (vö. G5000 Ταβιθα). Ejtsd: cöbivijá.

² תָּלֵךְ (táleh) 1) bárány Etimológia: hímnemű főnév (nomen masculinum) egy, a bibliai héberben csak származékszavak képzéséhez használt gyökből (טלה), melynek rokon nyelvi (arámi) jelentése: 'bárány', 'fiatal', 'fiatal (kislány vagy kisfiú)', vö. G5008 Ταλιθα. Ejtsd: tále.

³ קוּם (qúm) Peal 1) felkel 2) keletkezik, támad, feltűnik, színre lép 3) nekiáll, elkezd, hozzáfog (szó szerint: feláll, hogy csináljon vmit) 4) áll, megáll, állva marad 5) tartós, szilárd, stabil (pl. birodalom) Paél 1) megalapít, létrehoz, elrendel Hafél 1) felállít, emel (ti. szobrot) 2) feláll (ti. egyik lábára) vagy fordul (ti. egyik oldalára – [Dán 7:5](#)) 3) elrendel, kijelöl, meghagy Hofal 1) felállítatit, felemelkedik (ti. egyik lábára)

⁴ תַּלְיָתָא (talitha) kisbárány, báránykám

⁵ הַ תַּבִּיִּתָא (hé Tabitha) 1) Tabitha (Tabjetá), arámi eredetű tulajdonnév, jelentése: gazella. 2) Tabitha (Károlinál: Tábitha), hívó hölgy Joppében, akit Péter apostol imája után feltámadt a halálból. Etimológia: arámi eredetű, vö. H6646 – Cebivijáh; görög fordítását ld. G1393 – Dorkasz

⁶ Thury Etele: Vörösbereányi örömnünp In. A Dunántúli Protestáns Lap 1900. évi XI. évfolyam 5. számában megjelent megemlékezése a vörösbereányi orgonaavató ünnepről.

http://www.refdunantul.hu/data/downloads/2017/01/14/A_V%C3%96R%C3%96SBER%C3%89NYI_REFORM%C3%81TUS_EGYH%C3%81ZK%C3%96ZS%C3%89G_T%C3%96RT%C3%89NETE.pdf

⁷ הַ עִירְיָנָה, -הַ (hé eiréné ész) 1) béke, békesség, háborítatlanság, nyugalom 2) jókívánság, üdvözlés 3) jó állapot, épség, egészség 4) hogylét (érdeklődik vki hogyléte felől)

⁸ שָׁלוֹם (šálóm) 1) teljesség, egészség, hiánytalanság, kivétel nélküliség (ti. számszakilag, pl. az egész nép) 2) egészség, épség, hiánytalanság (ti. fizikálisan, pl. testi épség) 3) boldogulás, jólét, jómód (ti. életkörülményeket tekintve) 4) béke, nyugalom, elégedettség, megelégedettség (ti. mentálisan) 5) békesség, barátság, harmónia (ti. Istennel és emberekkel) 6) csendesség, zavartalanság (ti. háborútól)

⁹ Urunk Jézus fordulj hozzánk kezdetű 166 ének 3. verse In. Énekeskönyv Magyar Reformátusok Használatára. A Magyarországi református Egyház Kiadása Budapest 1990. oldal 245, illetve a Zsolt 148 vagyis a 195 ének In Dicsérjétek az Isten mennyégben a húsvéti idő énekei az új énekeskönyvből oldal 340-341. <https://reformatus.hu/egyhazi/hirek/dicserjetekek-az-istent-a-mennyegben/>

¹⁰ נָחַם (náham) Nifal 1) búsul, sajnál, szánakozik, együttérez 2) bánkódik, megbán vmit, meggondolja magát, megtér vmiből 3) megvigasztalódik, vigasztalást vesz 4) megvigasztalódik, megnyugszik (ti. miután bosszút állt, elégtételt vett) Piél 1) megvigasztal Pual 1) megvigasztalódik Hitpaél 1) búsul, sajnálkozik, megsajnál 2) megbán, megtér

¹¹ נְפֶשׁ (nepeš) 1) lélek (vö. anima, pszükhé), lélegzet, lehelet 2) (az ember belsejének) élő része, élőlény 3) az egyén maga (pl. „...hogy jót tegyek a te lelkeddel”, vagyis „teveled”) 4) lélek, mint érzelmi központ (kedv, hangulat, érzés, éhség, szomjúság, általános kívánság, vágy) 5) lélek, mint mentális központ (tud, ismer, gondol, vélekedik) 6) lélek, mint az akarat székhelye (szándékol, választ, visszautasít) 7) jellem, karakter 8) szövegértelmezések függvényében: illat ([Péld 27:9](#)), düh, tombolás, őrjöngés, izzó harag ([Jób 41:13](#)) Etimológia: nőnemű főnév (nomen femininum) egy, a bibliai héberben csak származékszavak képzéséhez használatos gyökből (נפש), melynek rokon nyelvi jelentése: 'lélek', 'élet', 'vér', 'kívánság', 'illat' (arab), 'élet' (asszír). Ebből a névszóból származik a H5314. Ejtsd: nefes.

¹² שׁוּב (šúb) Kal 1) megfordul, visszafordul, fordulatot vesz, hátraarcot csinál 2) visszatér vhová, visszaérkezik, visszajön 3) megismétlődik, ismét tesz, újra csinál vmit 4) visszatér (ti. halálból) 5) elfordul vmitől, aposztata lesz (szó szerint: hátat fordít Istennek), visszatér, megtér (ti. Istenhez) 6) visszahúzódik (ti. vízszint korábbi állapotára), viszoz (ti. amit kapott), irányt vált (ti. határvonal) 7) visszatér (ti. kiújul, pl. bőrbetegség), helyreáll (ti. visszatér korábbi dicsősége), megváltozik a viselkedése (ti. jóról rosszra, rosszról jóra) Polél 1) visszahoz, visszafordít (ti. Istenhez) 2) helyreállít 3) elfordul, elvezetik (ti. elcsábítják), hitehagyó, aposztata lesz Pulal 1) helyreállítják Hifil 1) visszahoz, visszavon, visszanyer (akár szabadságát), visszaküld 2) visszahúz (ti. kezét), visszazorít (ti. ellenséget), visszatesz vhová 3) elutasít valakit (szó szerint: arcát), elfordít, megszüntet vmit (ti. haragot), eltér (ti. korábbi szándékától), felhagy (ti. korábbi cselekedeteivel), visszavon, semmissé tesz 4) elfordul, visszafordul, odafordul (ti. Istentől vagy Istenhez) Hofal 1) visszahozatik 2) helyreállítatit Etimológia: ige (verbum). Ejtsd: súb.

¹³ Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyereszkedésből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. 1Pét 5:2-3.

¹⁴ Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint. És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadsor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat, kormányokat, nyelvek nemeit. Avagy mindnyájan apostolok-e? Vagy mindnyájan próféták-e? Avagy mindnyájan tanítók-e? Vagy mindnyájan csodatévő erők-e? Avagy mindnyájuknak van-e gyógyításra való ajándéka? Vagy mindnyájan szólnak-e nyelveken? Vagy mindnyájan magyaráznak-e?

Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezenfelül még egy kiváltképpen való utat mutatok nektek (1Kor 12:27-31), amely a szeretet Istene bennünk és köztünk testet öltő (...) soha el nem fogyó szeretete (1Kor 13:4-8)!¹⁵ Szenved-e valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-e valakinek? Dicséretet énekeljen. Beteg-e valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki. Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.